

Sygn. akt II KKN 84/99

W Y R O K

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 czerwca 2001 r.

Sąd Najwyższy - Izba Karna na rozprawie w składzie następującym:

Przewodniczący: SSN - Józef Musioł

Sędziowie: SN - Halina Gordon – Krakowska (spr.)

SN - Przemysław Kalinowski

Protokolant: Teresa Jarosławska

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Józefa Gemry

po rozpoznaniu w dniu 19 czerwca 2001 r.

sprawy **J. S.**

skazanego z art. 97 § 1 kw

z powodu kasacji, wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego w N.

z dnia 2 grudnia 1998 r. sygn. Kws (...)

utrzymującego w mocy orzeczenie Kolegium ds. Wykroczeń w N.

z dnia 22 września 1998 r. sygn. Kw (...)

- **uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu w N. do ponownego jej rozpoznania,**
- **zarządza zwrot na rzecz J. S. kwoty 450 zł wniesionej tytułem opłaty od kasacji.**

U Z A S A D N I E N I E

Orzeczeniem Kolegium d/s Wykroczeń w N. z dnia 22 września 1998 r., sygn. Kw (...) J. S. został uznany za winnego tego, że:

w dniu 8 grudnia 1997 r. o godz. 9⁵⁰ na trasie Nr (...) w miejscowości E. gm. Z kierował samochodem osobowy m-ki Chrysler nr rej (...) w obszarze zabudowanym przekraczając dozwoloną prędkość o 38 km/godz. jechał z prędkością 98 km/godz. tj. popełnienie wykroczenia z art. 97 kw w zw. z art. 5 ust. 1 i art. 18 ust. 1 pkt 1 PRD (Ustawy z dnia 1 lutego 1983 r. Dz. U Nr 11/92 poz. 41) i na podstawie art. 97 kw skazany na 600 zł grzywny.

Od tego orzeczenia obwiniony wniósł odwołanie do Sądu Rejonowego w N. zarzucając

- 1- naruszenie art. 97 kw. poprzez bezpodstawnie uznanie, iż przekroczył dozwoloną prędkość o 38 km/godz. jadąc samochodem z prędkością 98 km/godz.
- 2- naruszenie art. 4 kodeksu wykroczeń poprzez wydanie orzeczenia w okolicznościach i w oparciu o materiał dowodowy, w którym wina obwinionego może budzić poważne wątpliwości, a więc w sytuacji wyłączającej karanie na podstawie art. 7 § 2 kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia.

W konkluzji obwiniony wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i uniewinnienie.

W uzasadnieniu odwołania obwiniony podnosił, że

- „skład orzekający całkowicie jednostronnie ocenił zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, bezpodstawnie pominął jego wyjaśnienia dając wiarę wyłącznie zeznaniom policjanta”

- nie wykorzystano możliwości wyjaśnienia szeregu wątpliwości, które miały podstawowe znaczenie bowiem:
 - nie ustalono czy miernik prędkości miał legalizację,
- nie dokonano oględzin samochodu pod kątem ustalenia czy był on wyposażony w automatyczne urządzenie ograniczające prędkość – przeciwnie: bezzasadnie przyjęto w uzasadnieniu, że takiego urządzenia samochód nie posiadał.

Na rozprawie przed Sądem Rejonowym w N. obwiniony ponowił wniosek domagając się powołania biegłego, który stwierdziłby, że samochód wyposażony jest o urządzenie ograniczające prędkość oraz o załączenie dokumentu uwierzytelniającego legalność radaru.

Sąd wnioski te „oddalił” powołując się na przepis art. 170 § 1 pkt 2 kpk.

Po rozpoznaniu odwołania obwinionego Sąd Rejonowy wyrokiem z dnia 2 grudnia 1998 r. zaskarżone orzeczenie utrzymał w mocy.

Od tego wyroku wniósł kasację obrońca J. S. zarzucając rażące naruszenie prawa procesowego wyrażające się w oparciu ustaleń faktycznych orzeczenia wyłącznie na zeznaniach świadka J. M., z pominięciem wniosków dowodowych zgłoszonych przez obwinionego, a ponadto przyjęcia za dowód w sprawie wydruku pomiaru szybkości urządzenia pomiarowego bez aktualnego świadectwa legalizacji, które to uchybienie miało istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia.

W konkluzji autor kasacji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest zasadna.

Sąd Rejonowy w N. rozpoznając odwołanie obwinionego ograniczył się, jak wynika z protokołu rozprawy do odczytania odwołania oraz

nieuwzględnienia wniosku obwinionego o przeprowadzenie dowodów powołując się na przepis art. 170 § 1 pkt 2 kpk bez jakiegokolwiek uzasadnienia.

Taki sposób procedowania rażąco naruszył obowiązujący w dacie orzekania przepis art. 512 § 4 kpk obligujący Sąd do którego wniesiono odwołanie od orzeczenia kolegium do przeprowadzenia pełnego postępowania dowodowego.

Obowiązkiem więc Sądu było przesłuchanie obwinionego, wezwanie i przesłuchanie świadka J. M., którego zeznania obwiniony kwestionował i przeprowadzenie dowodów o które wniósł zarówno w postępowaniu przed kolegium, jak i przed sądem. Nie dopełnienie takiego obowiązku było rażącym, mającym wpływ na treść orzeczenia naruszeniem prawa procesowego i dlatego też Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.